

אפשר לראות
רצוי לראות ★★
חובה לראות ★★★
לא כדאי לראות ●

קולנוע

★ **בוליוט** (חן, תל-אביב) שתי רדיפות מרתקות, אחת במורד סן-פרנציסקו ואחת בגמל-התעופה בין כנפי המטוסים, הן דבר שכל חובב פעולה צריך לראות. על שאר חלקי הסרט אפשר להתחכח. העלילה מלאה פגמים. **בוליוט (סטיב מקווין)** ש צריך לשמור על עד הקונגרס מפני אירגון פושעים, מוצא את העד מת, ובדרך מאוד לא מוסברת מצליח גם לגלות מי רצח אותו. חיי המין שלו במיטה ובמועדוני לילה לגמרי מיותרים. הנסיון בכמה שירחות מגוחכות לתאר את אופיו (כמובן אופי של שוטר המעדיף את הצדק על הרקריירה) כושל לגמרי, אבל הבימוי מיקצועי, הצילומים מצויינים, וסטיב מקווין — סטיב מקווין.

★★★ **ימנה שר חדרנית** (רמת-אביב, תל-אביב) ביקורת חברתית ביצירת מופת שאסור להחמיצה.

★★★ **תינוקה של רוזמרי** (אלני-בי, תל-אביב) סיפור מתח, אווירת בלהות על-מציאותית, בתוך נוף מציאותי מאוד של ג'ורג'יה במאה העשרים. רוזמרי (**מיה פאר**) עומדת ללדת ילד, ושדים ורוחות ומכשפים ומכשפות מסתובבים סביבה.

★★★ **אמריקה מאדינג** (פאר, תל-אביב) יופי מושלם, בתוך נוף מושלם, עם שחקנית מושלמת, כסרט מושלם יתר על המידה, המספר אגדה על אהבה נצחית במי קום אחר ובזמן אחר.

טלוויזיה

ביום רביעי ה-23.4.69 תחל הטלוויזיה הישראלית לשדר בשעה 3 אחר-הצהריים רפתה כסרטון **ביוסי-הג** שצולם בירושלים בשנה שעברה, עבור מינהל ההסברה. רבע שעה לאחר מכן, שידור חוזר של **אילפן עגול** ובו מופיעים של להקות הנחל וג'ז פלוס, תיאטרון מחול ענבל, הזמר רים יהורם גאון וחוזה אלברשטיין, הפעם לא צולם המופע בין כתלי האולפן, אלא באמפיחאטרון העתיק שבקסריה בהג' חיותם של יפה ירקוני ואריק לביא, המוכרים יותר כזמרים. ב-16.15 שוב סר-

טון של מינהל ההסברה, הפעם על יצחק שרה. ב-16.35 סרטונים מצויינים על-ידי יצירותיו של הקריקטוריסטן והמוסיקאי ג'ורג' הופנינג. ב-17.45 שידור אירועי יום העצמאות. ב-21.00 העברה חיה של פסטיבל הזמר מבנייני האומה בירושלים.

ביום חמישי ה-24.4.69 ניתן יהיה לראות עיבוד לערבית של **משרתם של שני אדונים** מאת גולדוני, כשבתפקידים מרכזיים **אריה אריאס ולידת נגרי**. זאת ב-19.30, וב-20.00 שוב **ארץ לא נודעת** והפעם יביא אותנו החוקר **ראדה איזר** אל קוסמו הנחשים שבהודו. **חידון בארכיאולוגיה** בעריכתו וב' הנחייתו של פרופסור **יגאל ידין** בשעה 21.30 וב-22.00 יוכח על הביקורת ב' השתתפות **מיכאל אלמו, דן בן-אמוני, מנחם בראון, חנה מרון, בועז עב' רון ויורם קניוק** בהנחייתו של **אמנון רוזנשטיין** וטילווחו של **אביטל מור סינר** וזאת במיסגרת **הבומרנג** שהיה צריך להיורק לפני תקופה ארוכה.

תיאטרון

★ **הדוד ואניה** (התיאטרון העיר רוני, חיפה) הוא מחזה קלאסי, קשה לביצוע מאת **אנטון צ'כוב**, שבו שולטת, כדברי התכניה, אחיזה של פיהוקים ואניחות, שתייתתה נצחית מן הסאמבאר, ויכור חיים שאין להם סוף ומטרה, דיאלוגים של אכזבה והלקאה עצמית, אך לתיאטרון הייפאי אין צוה שחקנים שיוציאו את ההצגה מאוירה של פיהוקים ואניחות. על פני תפאורה אדריכלית מדי של **שון קנני**, מייחסים (כדרישות המחבר) לשחקן **נסים זהר** (כרופא מיכאל לבוביץ אסטרוט) עי-דון, עינגו וקול רוטס'מלטה, בשעה שכל צופה ממוצע מסוגל לקבוע להיפך.

★ **שמון** (הבימה) הינה מסכת אקטואלית פרי עטו של **יגאל מוסקטין** שזכתה לבימוי מנופח של **דוד לוי**. רגעי משחק כנים ומרגשים של **אברהם בן-יוסף**, והופעה דרמאטית מבטיחה של **ליאור יני**, כחילי שנסתמא, אינם מצליחים לקרב את הצופים אל הבמה בשל פיטופוטאוס פסכודו פיזטי מייגע.

★ **שירת הברבור** (בימת השחקנים) בשני מערכונים (**יואי** מאת **יוג'ין אוניל ושירת הברבור** מאת **אנטון צ'כוב**) שבויימו במקצועיות שגר-

תית על-ידי **אמנון מסקין**, מתגלה אי-צדק קו רחמימוב כשחקן רב הבעה ועוצמה תיאטרלית מרתקת, שרק שחקנים כמו **אהרן רזן מסקין** (המופיע בשירת הברבור) כשחקן המודון ואסיליין סבטלובירוב) ני-חוננו בהן.

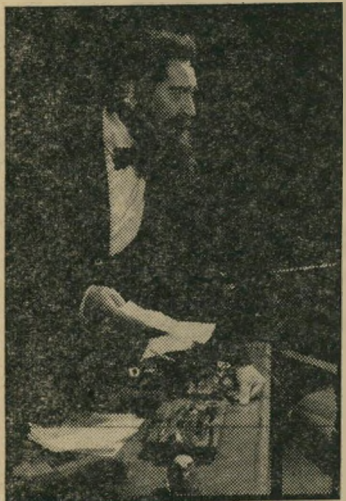
★ **שש וטראנס** (המועדון ה-

הצגה חדשה

★ **האיש מאחורי האג'י** (בהפקת אלי צביאל) היא אגדת חייו של חוזה המדינה: **בנימין זאב תיאודור הרצל**. בדרמטורגיה העולמית קשה כימעט למצוא מונודרמות, את הטובות ניתן למנות על אצבעות כף יד אחת. **יעקב אורלנד**, שחיבר בעבר מספר מחזות בינוניים וחזיונות עם על אותה רמה, נטל על עצמו משימה קשה, כימעט קשה לעלות על הדעת שאפשר להמחזיר חיי-אדם רב התפוכות כהרצל. **שמעון ישראלי** שכבש בזמנו את הארץ במספר הצגות-יחיד, בזכות מש' חק נחמד, חיזויים מוצלחים, הומור שובבני ופיזמונים שהפכו ללהיטים מ' רוב שידורים מעל גלי האתר, חוזר כאן במידה רבה על הטעות שהינחתה אותו בסרטו המרתף בו הופיע כסולן בתי מעורער.

ההתייחסות אל פארטנרים נעלמים איננה במקומה בערב המוקדש להרצל. זו אינה יצירה של יונסקו, לשיח הגיחוך מניעים המחזה והבימוי (של **אברהם ניניו**) בקטע בו הרצל-ישראלי מתייחס אל הבובות כאל שלושת ילדיו, ולאחר מכן מכניס אותן למגירה.

הקרנת שיקופיות דמויותיהם של אי-שיים רבים שהיו קשורים בחזונו של הרצל, מעניינת בתחילה, אך בסופו של דבר מייגעת, והופכת את הערב כולו למה שהיה חייב להיות: הרצאה חיה. בקשר לכך ניתן לומר ששמעון ישראלי מתגלה כאן כמרחצ בעל שיעור קומה, אשר בעזרת חלבושת המהוקצ' עת של החייט **פייבלוביץ** והפיאות

שמעון ישראלי כהרצל

מן ההרצאות היבשות להן הם רגילים. באשר לתפאורה הנאה של **אלי סיני**, רצוי לוותר על חלקים גדולים מדי, שהרי לא בהצגה של ממש מדובר. הקרנת קטעי הסרטים המשפיים את התפתחות הארץ והתגשמות חזונו של האיש שרבים אינם יודעים מיהו בידוע, (מלבד העובדה שבארץ יש רחובות רבים על שמו) הוא בידוע הדבר שקרן היסוד היו מברכים עליו.

לאומי) הם שני מערכונים שחיבר וביים **יוסף מונדי**, בלהט האופייני לו, העשויים להוציא משלוחתו קהל ממוסד. **בשש** (רמז למלחמת ששת-הימים) תוקעת אשה אלג' רית (המלחמה) סכין בגבו של עלם ובי-**טראנס** ניתן לראות מה קורה בשעה ש' שריבשחון, מנסה לשכב עם צלמת המתגלה כסרוריסטית. שלושת השחקנים הצעירים: **רחל שור, שבתאי קונרטי וגד קינר** מבצעים את תפקידיהם ברוח יצירתו של מונדי, חדה כסכין וחסרת פשרות, שפי-יוסיתר היה מוסיף לה הרבה.

★ **דודה ליוזה** (הבימה) בימויו של המחבר **נסים אלזני**, מזמנת חוויה לחובבי תיאטרון המוכנים להתבשם בשפתו המיוחדת, רבת הדימויים, ההופכת מחזה בעל סממנים בלשיים להצגה מסוגורת המתברכת באצילות הופעתה של **חנה רובינא**, נסיונו הבימתי וקלות תנועתו המופלאה של **רפאל קצביקין** וכשרונו של שחקן צעיר: **יוסף פולק**.

בידור

★ **פסטיבל הגשש הי-חיוור** (בהפקת פשגל) הוא ערב סלקי טיבי, בו מפגינים כוחם, **שייקה, פולי וגברי**, הנטיבי הלהקות הצבאיות והתרי-נגולים של **נעמי פולני**. ההומור של הם מבוסס בעיקרו על חיקויי עגה של בני עדות שונות, כשבכך מצטיין במיוחד פולי. הבימוי של **נסים אלזני ושייקה אופיר** משעשע אך חסר עמקות, כחומר, ההופעות המרובות בצהחא נתנו אותו תיקן, ולפנינו שלישייה מלוטשה ומיקצו-עית היודעת לבדר, קצת יותר מדי מה-שרחל.

★ **הלו, דולי** (בהפקת גודיק) הוא מחזמר אמריקאי בינוני, הכתוב, מבוי-יים ומבוצע היטב, אך למרות זאת הינו רחוק מלהזכיר את חוסט טאיד סטורי ו/או אפילו גברית הנאוה. הביצוע ביפו-תל-

הצגה חדשה

★ **התיאטרון שלי** (מועדון תיאטרון מרתף, בן-יהודה 256 ת"א) זוהי הצגתו השנייה של **מיכאל אלמו**; לאחר **פרידה קיצונית והוקן**.

הפעם חיבר אלמו יצירה המוקדשת לאחד מאנשי התיאטרון המהפכניים: **אנטואן ארטו**. הערב מורכב מ' קטעי הרצאות, מנש' רים, ראינות וקטעי זכרונות על האיש שהשאיר רישומו על תיאטרון המאה ה' 20 ומכונה 'אביו של תיאטרון האכ' זריות".

ואכן מדובר בהר' צאה תיאטרלית מ' עניינת מאוד המז' כירה במידה רבה תסכית רדיו, יותר מיצירה בימתית. השחקן **דוד מוכתר** המגלם את ארטו, עבר דרך ארוכה מאז הצגות בהן השתתף במיט' גרת מעדון צחא, הוא יצר כאן דמות מעניינת ביותר, של אמן מתוסבך ה' נאבק על ידיעותיו, מול שורה ארוכה של מתנגדים עויינים, שהעמידוהו מ' חוץ למחנה.

חבל רק שהבמאי והשחקן אינם מת-

מישחק חסר-מילים, משכנע, במערכון **היותר חזקה** שחיבר **אוגוסט פטרינדרג** בשנת 1890, וביים ב' קורקסיות במרתפו של אלמו, **ג'ורא מנור**.

אביב משעשע, אך חיצוני למדי, ועומד כולו בסימן הופעתה המרתקת של **חנה מרון**, אשר בלעדיה ספק אם המפיק היה רוכש את זכויות ההצגה.

★ **ג'אז פלוס**, בהופעותיה הבי-מתיות, היא להקת מחול חביבה החסרה עדיין מספר מימדים, שהטלחיויה הישרא-

של **אורי גרוס**, מדהים בדמיונו ל' הרצל, דבר שיעשה כמובן רושם עצום על תלמידים ובני-ינעור שימצאו בהופעתו פתח אל הרצאה חיה ומעניינת, יותר

תערוכות

★ **בגלריה עדן** מציגים שני ציירים תערוכה משותפת בעלת נושא משותף: **מיכאליקה ריאלית**. הציירים, **אדריא' נה נוימן וברק נגבי**, לא מחדשים הרבה, אך יצירה של אדריאנה, כגורת הי-אקדמיה לציור ברומניה, הם בעלי צבעו-ניות מעניינת ורגישות גבוהה. ברק מציג ציורים שהצבעים השולטים בהם הם הצהוב והשחור. בציורים ניכרת השפעתה של תערוכת הריאליזם הפנטסטי, שהוצגה לא מוזמן בארץ.

★ בגלריה כץ מציגה הציירת **חנה שכטר**. זו תערוכתה הראשונה ובה מכלול ציורים בצבעי-שמן. הציורים בעלי צבעוניות עזה מדי והקונטרסט בין צבע לצבע גבוה מדי. הקומפוזיציות אינן מאורגנות די הצורך.

★ בבית יד לבנים ברמת-גן מוצגת תערוכתו של **דוד בוינובר** שהוא בין הציירים החתיקים בארץ. באוסף ציורים זה בולטים במיוחד הציורים בטכניקה של צבעי-מים שמצטיינים בקלילותם ובעדינותם. ציר-חיק השמן פחות טובים. הצייר מנסה להעי-ריק את הטכניקה של צבעי המים לציורי-שמן. אבל צבע השמן אינו גמיש כצבע הי-מים והדבר לא מסתדר.